

BÉKEHÍRNÖK

„A jövő a béke emberé”

XIV. (LXIV.) ÉVF. 22. SZ.

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1970. NOVEMBER 15.

Európai baptista konferencia

Az Európai Baptista Szövetség 1970. szeptember 28.—október 2. között konferenciát tartott Prágában. A csehszlovák lelképásztörök és gyülekezeti kiküldöttek mellett tizenegy ország küldöttsége vett részt: Bulgária, Egyesült Államok, Jugoszlávia, Kelet-Németország, Magyarország, Nyugat-Németország, Románia, Skócia, Szovjetunió, Svájc baptista testvériségének képviselői. A magyar baptistákat hazánkban négyen képviselték: Sáhó Miklós, alelnök, Gerő Sándor teológiai dékán, továbbá Békefi Pál és Révész László egyházkerületi elnökök.

Delegációink szeptember 26-án érkezett Prágába. Még aznap este a Prágától mintegy 70 km-re fekvő Lovosicébe utaztunk, hogy a vasárnapot két gyülekezet meglátogatásával töltsük el.

A konferencia hivatalos megnyitása hétfő este történt. A csehszlovák baptista alelnök, Tomas Vaclav testvér üdvözölte a megjelenteket, majd a gyülekezet prédikátora bemutatta a külföldi vendégeket.

A konferencián négy főelőadás hangzott el. Ezekhez csatlakozott egy jugoszláv, lengyel, csehszlovák és magyar küldött referátuma. Külföldiek vezették a napi áhítatokat is. Az esti istentiszteleten szintén külföldi delegátusok prédikáltak. A konferencia elsősorban az evangélizálás szolgálatával foglalkozott.

Dr. Drummond előadásának címe: *Miért evangélizálunk?* A Róma 1:8–17. versek alapján adja meg rá a feleletet. Mivel az evangélium Isten igazsága, mivel kijelenti Isten és az ember természetét, mivel az ige az emberi élet legnagyobb kérdéseire válaszol, mivel az evangéliummal minden ember felé adósak vagyunk... ezért kell evangélizálni.

Dr. Wieske előadása: Pál apostol missziómunkája és módszerei. Őt szakaszban mutatták meg a Pál evangélizációs módszereit. A lelki cél mindig Krisztus gyülekezeteinek megalapítása. Földrajzi célja az volt, hogy a római birodalom minden részébe eljusson az evangélium. Célja volt Krisztus mellett való döntés és a gyülekezetek hitbéli megerősítése. Pál nem dogmát, hanem a megfeszített Krisztust prédikálta. Mindig gyakorlatiasan prédikált.

A. Pohl előadása: Újtestamentumi módszerek a gyakorlatban. Arról szólt, hogy amikor Hamburgban a baptizmus kezdett meggyökerezni, nemcsak prédikáltak, hanem nagy emberbaráti munkába is kezdtek. A szegények, betegek támogatása mellett iskolákat tartottak fenn, bizottságot hoztak létre a háborús károktól való megvédelem érdekében. Aztán elmondta, hogy ma is ez a szándék vezeti a keletnémet baptistákat. Részt vesznek népi szociális programjának megvalósításában, nemcsak egyesek, hanem a gyülekezetek is.

A. Mitskevitch előadása: A szeretet-szolgálat, a megbékélés szolgálat. Hangsúlyozta, hogy Megváltónk nemcsak az Isten iránti szeretetet hirdette, hanem az ember iránti szolgálatot is. A diakónia szerény szó ugyan, de a gyakorlati kereszténység lételemé. A szolgálatnak szeretet a forrása és ahol e kettő jelen van, mint a mágnes, úgy összetartja az embereket. Vannak keresztények, akik azt állítják, hogy nekünk csak lelkiel kell foglalkoznunk. Ezekkel szemben a szovjet baptistáknak az a véleménye, hogy nekünk az egész ember és az egész emberiség felé van küldetésünk.

A magyar delegáció tagjai a következőképpen kapcsolódtak be a konferencia munkájába.

Sáhó Miklós referátumában köszönetet mondott a meleg hangulatú konferenciáért, majd tókiói és hirosimai emlékeiről számolt be. Megrendítette őt a hirosimai vendégkönyv egy bejegyzése:

A Szabadegyházak Tanácsa elnökségi ülése

A Szabadegyházak Tanácsa október 29-én tartotta soron következő teljes elnökségi gyűlését, amelyen Palotay Sándor elnök vezetésével nyolc taggyház képviselői vettek részt.

Az ülés kezdetén Hecker Ádám szuperintendens tartott bevezető áhítatot. Ezt követően Palotay Sándor elnök köszöntötte a taggyházak megjelent képviselőit és visszaemlékezésekben utalt az elmúlt év azon nevezetesebb eseményeire, amelyekben a Szabadegyházak Tanácsa taggyházai együttesen vettek részt. Utalt arra, hogy ez az együttműködés jó eredményeket mutatott ezen az úton érdemes továbbhaladni.

Az egyes taggyházaknak a Szabadegyházak Tanácsa elnökségében történő képviselete egyes személyi változásainak megbeszélése után a taggyházak összefoglaló beszámolója következett a nevezetesebb egyházi, nemzetközi találkozókról.

A Baptista Egyház képviseletében Nagy József alelnök számolt be a 12. Baptista Világkongresszusról, amelyet július hó folyamán, Tokióban tartottak meg. Kiemelte a találkozó nagy jelentőségét, amely egyrészt abban nyilvánult meg, hogy ázsiai területen első ízben tartottak baptista világkongresszust, amely különösen a japán keresztények számára volt nagy esemény; másrészt ismertette a kongresszus fő témáját (Megbékélés Krisztus által) és az ezzel kapcsolatos előadásokat, megnyilatkozásokat és a kongresszus hivatalos dokumentumait. Ismertette a magyar delegáció (Laczkovszki János, Nagy József és Sáhó Miklós, valamint meghívott vendégeként Palotay Sándor) tevékenységét és közreműködését a kongresszus alkalmain, valamint a világszövetség végrehajtóbizottságában. Annak a meggyőződésének adott kifejezést, hogy ez a világkongresszus jelentős lépés volt a baptista egyházak számára az ökumenikus gondolat és az emberiségért való szolgálat szempontjából is.

Laczkovszki János elnök elmondta, hogy a magyar delegáció örömmel számolt be arról, hogy a kongresszusra készített teológiai tanulmányát a Világszövetség vezetői illetékes bizottságai igen komolyan tanulmányozták és az abban foglalt álláspontokat is figyelembe vették a kongresszusi tárgyalások során.

Békefi Pál, az európai baptisták Prágában tartott területi konferenciájáról számolt be, amelyet szeptemberben tartottak. Ennek a testvéri találkozónak a fő gondolata az evangélium helyes szolgálata, a mai feladatok közepette. A téma kibontása szempontjából értékesnek és eredményesnek ítélték ezt a testvéri találkozót.

A Metodista Egyház képviseletében Hecker Ádám szuperintendens számolt be két külföldi útiról. Csehszlovákiában (Gihlava) négy napos lelképásztörök találkozón vett részt, ahol az esti szolgálatokból ő is kivette részét. A másik találkozó a Német Demokratikus Köztársaságban élő metodisták évi közgyűlése volt. Ennek különösen jelentőséget adott az, hogy mint önálló egyház, függetlenül az NSZK metodista egyházától, külön püspököt választott. Ezen a közgyűlésen hangzott el a metodisták nyáron tartott generál konferenciájáról (világszövetségi ülés) egy részletes beszámoló. Az itt hozott határozatok közül kiemelték, hogy csak olyan vállalatokkal, cégekkel tartanak kapcsolatot, amelyek egyenlő feltételek mellett alkalmaznak néger embereket is, másrészt az USA kormányához felszólítást küldtek, hogy haladéktalanul vonják vissza csapatukat Vietnamban és Indokínában. A közgyűlés ezekkel a javaslatokkal teljes egyetértéssel fejezte ki.

Az Adventista Egyház delegációja nevében Szabó Ödön elnök adott tájékoztatást júniusban történt útjáról. A delegáció (Szabó Ödön, Berenczei Károly, Szakács József, valamint Palotay Sándor mint vendég) az adventista egyház 51. generál konferenciáján vett részt Atlantic City-ben (USA). Ismertette továbbá azt a tanulmányt, amelyet a delegáció a magyarországi adventista egyház képviseletében, tanulmányozás céljából átnyújtott a konferencia vezetőségének. Beszámolt azokról a látogatásokról is, melyeket egyházi intézményekben, a konferenciával kapcsolatban tettek. A generál konferenciával kapcsolatban tanulmány készül a Theológiai Szemle legközelebbi száma részére.

Dr. Vigh János, az Isten Egyháza vezetője az NSZK-ban (Hamburg) tartott európai prédikátorkonferencián vett

részt, ahol dogmatikai és időszerű kérdéseket tárgyaltak. Előterbe került a keresztény egység gondolata, s a konferencia elhatározta az alliance felé való közeledést. Ez a konferencia tett előkészületeket az Isten Egyháza 1971-ben sorra kerülő világkonferenciájára vonatkozóan is. A konferencián szóba került az a kísérlet is, amely egyesek részéről jelentkezik, a szocialista országokban működő keresztények helyzetével kapcsolatban. Vigh János hozzászólásában ismertette a hazánkban folyó egyházi életet és elutasította az illetéktelen beavatkozási kísérleteket.

Palotay Sándor elnök örömmel állapította meg, hogy a Szabadegyházak Tanácsa taggyházai ebben az évben igen széles körben vehettek részt világszövetségeik nemzetközi egyházi alkalmain. Még nagyobb örömmel jelezte kiegészítésként, hogy többen a taggyházak képviselői közül, igen megtisztelő szolgálatokat és tisztségeket nyertek; így a Baptista Világszövetség egyik alelnökévé választották Laczkovszki Jánost és a végrehajtó bizottság tagjává Nagy Józsefet; a Metodista Világtanács tagjává választotta Hecker Ádámot, az Isten Egyháza pedig a kelet-európai egyházak missziótikárává választotta dr. Vigh Jánost. Ez a megtiszteltetés nemcsak a taggyházaké, hanem a Szabadegyházak Tanácsa egésze számára is megbecsülést jelent, ugyanakkor lehetőséget ad a megválasztott testvéreknek, hogy világviszonylatban is képviseljék teológiai látásukat és álláspontukat.

Megállapította továbbá, hogy szinte valamennyi nemzetközi egyházi találkozóon erősen kidomorodott az egység irányába való törekvés. Azt is meg kell azonban állapítani, hogy ez a tény veszélyt is rejt magában, mert az egység önmagában, tartalom nélkül hamis útra vezethet. Nem úgy gondoljuk, hogy az egység mindig az igazság rovására történik, mert a kettő nem okvetlenül zárja ki egymást. De olyan mértékben van szükség az egységre, amilyen mértékben az igazság sem szenved csorbát. A Szabadegyházak taggyházainak alapvető látása, hogy nem a szervezeti egység irányában való haladás az elsőrendű, hanem az együttes szolgálatra való készség, amelyben taggyházainkban saját normatívájuknak megfelelően kell részt venniük. Utalt továbbá arra az igei tényre, hogy annyira közeledhetünk egymás felé, amennyire Krisztus felé közeledünk. János apostol szavaira utalt, amely szerint ha világosságban (Krisztusban) járunk, akkor közösségünk van egymással.

Megállapította továbbá, hogy a korábbi évekhez viszonyítva külgöyi vonatkozásban szélesedett a kapcsolat, beleértve a hozzánk érkező látogatókat is. Az elmúlt évben is több egyházi vezető járt taggyházainknál. Eddigi tapasztalataink szerint mindig jó eredménnyel járt, ha egyházaink életét személyesen ismerték meg és nem máshonnan vett, sokszor helytelen információkra támaszkodtak. Helyesnek tartja azt is, ha illusztrisabb egyházvezető vendégeinkkel látogatásukról interjút készítenek, akár belső használatra, akár egyházi lapunk számára.

Bejelentette továbbá, hogy a protestáns egyházak ökumenikus lapja, a Theológiai Szemle beszámolót kért a világkongresszusokról. E kérdésnek szívesen teszünk eleget.

A taggyházak vezetői ezt követően az 1971. évi külgöyi terv egyes részleteit tárgyalták meg, keresve a módját, hogy ez a szolgálat a diakóniai munka jobb és teljesebb betöltését segítse elő.

Az ülés további részében az egyes taggyházak missziói tevékenységéről történt megbeszélés, különös tekintettel a szokásos helyi istentiszteletek mellett a körzeti, kerületi, területi vagy országos jellegű istentiszteleti alkalmakról. Ezeknek a helyes előkészítése és megbeszélése körültekintést igényel. A taggyházak vezetői az ezzel kapcsolatos szempontok figyelembevételével a Szabadegyházak Tanácsa elnökségétől felkérést kaptak az 1971-es évi tervek előkészítésére.

A tanácskozás utolsó pontjaként beszámoló hangzott el az 1970-ben történt kiadványokról, valamint az 1971-ben sorra kerülő vagy tervezett taggyházi és közös kiadványokról. Ezek között említette Palotay Sándor elnök a már sajtó alárendelt Apostolok cselekedetei c. könyv közeli hetekben történő megjelenését.

A sokoldalú és értékes tanácskozást Oláh István, az Adventista Egyház elnökségi tagjának imádsága zárta be.

zése: „Isten bocsássa meg nekünk, ami itt történt”. Elmondta, hogy háború esetén nem lehet evangélizálni. Pál evangélizálását is az tette lehetővé, hogy a római birodalomban béke volt. Elmondta, hogy a vietnami háborút és a vietnami problémát fegyverrel megoldani nem lehet. Ezt már az amerikaiak is belátják. Kifejezte azt a hitét, hogy a béke úgy a tárgyalászat mellett előbb-utóbb győzni fog. A közelgő eseményekkel kapcsolatban szomorúságát és aggodalmát fejezte ki a testvérháború miatt.

Gerő Sándor felszólalásában elmondta, hogy Istennek legyen hála, Magyarországon teljes szabadságban hirdethetjük Isten igéjét. Hangsúlyozta, hogy a

mai emberek olyan ígét várnak tőlük, melyet cselekedeteik is alátámasztanak.

Révész László felszólalásában kifejtette, hogy Isten nagy feladatot bízott reánk, az ember és az emberiség javára kell szolgálnunk. Nyugtalanítson bennünket feladatunk nagysága. Gyülekezeteinkben pedig biztosítsunk meleg légkört a hívő emberek számára.

Békefi Pál esti igeszolgálatában arra mutatott rá, hogy bármennyire is kíváncsi az evangélizáció nagy eredménye, de a kisebb áldásokat sem szabad lebecsülni. A Szentlélek ugyanis nem dolgozik mindig, mindenütt hatalmas erővel és egyformán. Ahol viszont hívő emberek vannak, a Szentlélek által vannak. Elmondta, hogy Magyaror-

szágon, falun és városban egyaránt, vannak hívő emberek és igyekeznek helyesen betölteni krisztusi hivatásukat és szolgálatukat az emberek között.

Elismerésre méltó a csehszlovák testvérek vendégismeret és áldozatkészsége, mely a konferencia minden napján megmutatkozott.

Hazafelé jövet Sáhó Miklós és Békefi Pál testvérek más külföldi delegátusokkal együtt a bratislavai gyülekezetet látogatták meg.

A konferencia tartalma gazdag, lélek-kezelet, szolgálat, szeretetteljes, látásaiban biblikus, megnyilatkozásaiban életszerű, emlékeiben maradó volt.

Békefi Pál

Történelmi fordulóra emlékezünk

A Baptista Teológiai Szeminárium-ban a Nagy Októberi Szocialista Forradalom emlékére 1970. november 6-án ünnepi megemlékezést tartottak, amelyen a tanári kar a hallgatókkal együtt emlékezett a nagy történelmi fordulóra.

Az ünnepség sorrendje a következő volt:

Szebeni Olivér prodékán megnyitja az ünnepséget.

Radnóti Miklós: Törédék. — Előadja Révész Árpád, 3. éves teológus.

Ünnepi beszédet mond Gerő Sándor dékán: November 7., a nagy történelmi forduló.

Garay Gábor: Bizalom. — Előadja Simola Ilona, 2. éves teológus.

Himnusz.

Az ünnepi beszédből az alábbiakban részleteket közlünk.

A Nagy Októberi Szocialista Forradalom évfordulójának előestéjén, amikor az egész ország — a testvéri szocialista országokkal együtt — felkészült a nagy történelmi forduló megünneplésére, illendő dolog, hogy mi, a Baptista Teológiai Szeminárium növendékei és tanárai is emlékezzünk.

Az iskolai történelemtanórok tömören így foglalják össze ennek a történelmi eseménynek lényegét: „1917. október 25. (nov. 7.) este megnyitott a Szovjetek II. Összoroszársági Kongresszusa. A kongresszus elfogadta a békéről szóló dekrétumot... Javasolta minden hadviselő félnek a demokratikus béke megkötését...”

Tehát 53 évvel ezelőtt a minden ízében korhadt, korrupt cári uralom összeomlott. Romjain egy új típusú állam felépítése kezdődött el, a szocialista államé. Ezt az ünnepet bátran nevezhetjük alapkövetétel ünnepének.

Azóta ez az államrend felépült, és más népeknek is mintául szolgál a demokratikus államforma megalkotásához. Az 53 esztendő alatt nagyszámmal akadtak olyanok, akik idegenkedtek az új, igazságos társadalom felépítésétől. Különösen azok, akiknek jogtalan kiváltságairól kellett lemondaniuk. Ezek

rendszerint az istenhit bajnokainak álcázták magukat, és sok jó szándékú embert megfélemlítettek.

Bátran mondhatjuk, hogy 53 évvel ezelőtt Isten megítélte a képmutató, hazug, erkölcselen, kereszténynek mondogató, de minden ízében pogány államrendet.

Huszonöt esztendővel ezelőtt, amikor a mi hazánk is rátért a szocializmus útjára, mi, baptista keresztények nem vesztítettük el földbirtokainkat, mert nem voltak, nem vesztettük el kiváltságainkat, mert ilyeneknek nem örvendtünk. Számunkra a hátrányos megkülönböztetések végét hozta a szocializmus. A Magyarországi Baptista Egyház 124 éves múltja tekintetével. Ebből majdnem száz esztendő a megpróbáltatások és a szenvedések időszaka volt egyházunkra nézve. Nagy örömmel üdvözölték tiszteletre méltó elődeink az 1905-ös elismerést, de kiábrándultak döbbenek rá, hogy ez csak írott malaszt maradt. A szolgabírák és a történelmi egyházak dőlyfős papjai kakastollas csendőrök kezére juttatták itt is, ott is prédikátorainkat. Gyakran megtörtént, hogy prédikátoraink a munkásság harcosaival egy börtönbe kerültek.

Új korszak kezdődött el a magyarországi baptisták számára a második világháború után. Gyakorlatilag az új korszak kezdetén megszűnt minden hátrányos megkülönböztetés. Az új, demokratikus állam törvényhozása 1947-ben a 33. paragrafusban foglalta is ki: mondta valamennyi felekezet — köztük a baptisták — egyenjogúságát.

A nagy történelmi évfordulón Isten iránti hálával állapíthatjuk meg, hogy egyházunk megtalálta helyét az új Magyarországon, örvendve hirdeti Krisztus evangéliumát, és szeretettel szolgál népünknek.

Mi most emlékezünk. Ebben az emlékezésben két drága érték ragyog fel a múltból: a béke akarása és az emberiség testvériségének tudatosítása.

Tegyük meg minden tőlünk telhetőt, hogy legyen béke a Földön és az emberekben egymás iránt jóakarattal!

Jubileumi istentisztelet

Emlékezzetek meg a ti előjáróitokról, akik szólották néktek az Isten beszédét, és figyelmeztvén az ő életük végére, kövessétek hitüket. (Zsid. 13:7)

Október 4-én ünnepi istentiszteletre jöttünk össze a budai gyülekezetben. Bányai Ferenc testvér 80. születésnapjáról emlékeztünk meg. A 80 évről szóló, gondosan összeállított monográfiát a gyülekezet lelkipásztora, dr. Szakács Imre testvér olvasta fel.

A tömören egybefoglalt életrajzból gazdag, csodálatos, áldott élet tárult elénk. Kiemelkedő állomások sora volt el előttünk: megtérésének és beáldozatának 60., diakónussá avatásának 50., az országos misszióban végzett sokféle és sokrétű munkásságának 45., lelkipásztori szolgálatának 40. éve egy-egy állomásai az elmúlt 80 esztendőnek.

Bányai testvér életútja magával ragadóan bizonyítja az áldozatos élet megpróbáltatásait, harcát, győzelmeit. Amint válaszában említette is, mindig érezte méltatlanságát, erőtlenségét a szent szolgálatra és éppen ez volt a nagyszerű, hiszen közös tapasztalatunk, hogy minden rajtunk és általunk jelentkező isteni hatás nem más, mint az erőtlenségben elvégzett erő. A szolgálatában az engedelmség nem egyéb, mint a léleknek minden egyéből lemondó olyan erőtlensége, amellyel az Urának szolgál. Bányai testvér is lassú, de elengedhetetlenül „térközlés” volt. Azt jelenti ez, hogy áldozatként „térközlünk el” ifjúságunkat, öregségünk derűjét, családunk örömeit — Isten országáért.

Sok és maradandó értékű szolgálatai közül egyik legmegragadóbb tevékenysége az 1920–30-as évekhez fűződik. Sokszor utazta végig az országot; gyülekezeteket, családokat látogatott és csendes, de a Szentlélek által irányított meggyőző bizonyosságtelével viszhangra talált. A főváros és a vidék, az ifjúság és az idősek szíve együtt dobbant Jézusért! Ez a munka volt igazán „szívügye”. Ezt a kemény és nagy áldozatot igénylő munkát délelgette. Amit ezekben az időkben Isten kegyelméből végzett, hatásaiban és eredményekben: egyedülálló! Elévíthetetlen érdemeket szerzett. Ő volt az ország „mindenese”. Dr. Somogyi Imre és Pannónhalmi Béla testvérral együtt képezték a nagy „triász” — az Ur szolgálatában!

Nehéz, küzdelmes, sok türelmet igénylő munkájában, imádságaiban, tusakodásaiban mindig vele volt élete osztályosa, a hűséges szív, a kiváló és megértő s vele együtt érző feleség! Sok megpróbáltatásuk közé tartozik gyermekeik elvesztése. Egy fiút meghagytott vizsgálatásul az Ur, aki kimagasló kulturmunkát végez közösségünk énekmissziójában. Az istentiszteleten is Bányai Jenő testvér vezette a kibővített énekkart, amely gondos kidolgozásban adott elő — a többiek között — jubileumi testvérünk verseire megzenésített vegyes- és férfikari műveket.

Több vers is elhangzott Bányai testvér írásából, amelyek most új színt, új értelmet nyertek. A szép keretbe foglalt megemlékezés befejezéséül Loewe: Az óra c. elégikus hangulatú művét hallottuk dr. Meláth Ottó testvér előadásában.

A kortársak közül két nyugalmazott lelkipásztor: Baranyay Mihály és Cserhalmi Imre mondtak üdvözlést.

E jubileumi alkalommal meghatározó, bensőséges, felemelő érzéssel ajándékozott meg minket az Ur. Nem azért jöttünk össze, hogy egy embert magasztaljunk, hanem azért, hogy dicsőítsük Isten kegyelmét és hatalmát Bányai testvér életében és szolgálatában. Pállal szólva dicsőítettük Benne az Istent (Gal 1:24). Legelőkeltebb ember feladatunknak tettünk eleget, amely parancsolólag előírta, hogy amíg életben vagyunk, amíg élünk, szeressük, tiszteljük, becsüljük egymást. Másfelől az igei követelménynek is eleget teszünk, amely szerint: „Emlékezzetek meg a ti előjáróitokról, akik szólották néktek az Isten beszédét, és figyelmeztvén az ő életük végére, kövessétek hitüket” (Zsid. 13:7).

Szívbeli kívánságunk, hogy Bányai testvérnek és kedves hitvesének hátralevő életét aranyozza be az Ur békességével, kegyelmével és áldásával!

Vass Ferenc

Cserhalmi Imre

Adalékok a vasárnapi igékhez

(November 22., Júdás 20–25)

A 20. vers megszólításában szinte érezzük Júdás égi vágyát, hogy megővja testvérét. Nem a hitben való növekedésre buzdít ezúton (ahogy a Károli szövegből látszik), hanem arra kéri, hogy ne almkra, kétes értékű „prófeciákra”. Hanem a „legszebb hitre” építsük rá magunkat (lelki házunkat), arra a hitre, amelyről korábban azt mondta, hogy a „szentek ajándéka” istentől, mégpedig „egyszer s mindenkorra”. (Vö. 3. v. — Az is igaz, hogy az ember „egyszer” kapja meg a hitet, mint Isten ajándékát — ahogy ez a Károli-fordításból látszik — és ettől kezdve „hívó”, az eredeti szöveg azonban inkább az „egyszer s mindenkorra” jelentést hordja magában.) Természetesen a „lelki ház” alapja nem a hit, hanem Aki a hit mögött van, Akit elérünk hitünkkel, azaz Isten, Krisztus. A hit szó itt Isten helyett áll. Erre mutat a szinte egyedülálló megkülönböztető jelző, a „legszebb”. A hitet Isten teszi szentté (nem minden „hit” szent!).

A Szent Szellem által imádkozunk! Imádságainkhoz is kérjük Isten Szellemének vezetését!

A tévtanítókkal szemben Júdás nem asztalidőn tanácsol, mégiscsak nem is az igaz tanítást állítja fel szembe (pedig milyen hajlamos erre az ember!), hanem felhívja a figyelmet az Istennel való szoros személyes kapcsolat fontosságára (21. v.). Ha jó ez a kapcsolat, akkor a Szent Szellem megtanít minden igazságra.

Azokat, akiket megzavartak a téves tanítások, akik nem tudják, hogy mit tegyenek, karolják fel (22. v.), akik elszakadtak, azokat is próbálják megmenteni — mint égi házból levőket — (23a), akiknek a megmentése pedig teljesen reménytelen, azoktól óvakodjatok, utáljátok szennyes ruhájukat (tanításukat), de ömagukat ne ítéljétek el (az ítélet Istené, vö. 9. v.) — és Krisztus parancsára gondolva tegyük hozzá: hanem szeressétek, mégis ellenségek is.

A 24–25. vers gyönyörű doxológia. Isten örízhet meg egyedül a botlástól, és tehet tisztává. Ezért övé a dicsőség!

(November 29., Lukács 12:13–21)

Az első adventi vasárnap igéje helyes várakozásra buzdít. Hogyan várjuk helyesen Jézust? Számtalan ige bizonyítja: munkával. „Boldog az a szolga, akit az Úr... munkában talál!” (Mt 24:46).

A tértelenség, lebzselés, a más munkája után éles idegen az Ige szellemétől.

A példázatban szereplő gazdag egyik bűne az, hogy nem akar dolgozni. Az ilyen ember nem érdemli meg a mindennapi kenyeret sem — tanítja Pál apostol — (vö. 2. Thess 3:10). Ilyen gondolkodáshoz még az sem elegendő alap, ha valaki azzal dicsekedhet, hogy gazdagsága verejtékes munka gyümölcse, itt azonban még arról sincs szó, hisz ez az ember nem maga „produkálta” a jó termést. A 16. vers kb. azt akarja mondani, hogy ennek a gazdának a módi szerencsése volt, mert „bőven termelt a földje”. Az áldáshoz szinte semmi köze, Istentől kapta. E. Stauffer professzor egyik előadásában ezt a gazdát „társadalomellenes, asszociális kapitalistának” nevezte. Egyszerűen azért, mert a bő termés láttán nem tud egyébre gondolni, csak a profitorra (haszon). A raktárakra azért van szükség, hogy tárolni tudja hosszabb időre is a termést. Ez pedig a jó fizet előfeltétele, hisz a különféle termények ára a betakarítástól a legalacsonyabb, később egyre emelkedik. Aratásakor nem érdemes búzáat árulni, de jó az ára pl. tavasszal. Míg a szegénynek kevés terem, és könyvetlen azonnal eladni a fölösleget, hogy tudjon miből élni, nem várhatja, míg főmege az ára, addig a gazdag megél a tőkéjéből — munka nélkül.

A gazdag másik bűne, hogy csak magára gondol. Elfogadja Isten áldását, de azt teljesen magának tartja meg.

Elvakítja az anyagi siker, és megfélemlíti két dolgot, hogy ti. mindenki meghal egyszer, és anyagot nem vihet magával; másrészt — hogy van Isten — és hogy ez az Isten egyszer megkérdezi: hova lettek a nálad letett, de másoknak szánt értékek, továbbítottad-e?

A gazdagság alapja lehet egy hamis bízakodásnak (az anyagiakban), és ez akadályozza az Isten szerinti életet, önzővé teszi az embert, elhomályosítja szemét, hogy ne vegye észre a valóságos kincseket, az anyagiakkal kapcsolatban pedig a rászoruló felebarátot.

A kapzsiság veszélyes szenvedély, lefojtja az egész embert.

Figyelmeztessen bennünket a helyes Krisztusvárára a példázat tanítása. Az élet Istentől. Egyszer visszakéri. Lehet, hogy „ma ej-jel”. Hogy számolsz el cselekedeteidre?

Van olyan „vagyon”, amit a mennyi Ur is értékelt ismer el, és ez a másokon való segítség, az irgalmasság.

Szerezzünk maradandó kincseket!

(December 6. Jób 33:13–20)

Isten sokféleképpen szólhat az emberhez. Ez a sokszínűség táruul elénk a jelzett szakaszban Elihu (=Isten Ó) előadásában. Átom, látomás, hallható beszéd — megannyi lehetőség. A sőt kibővíthetjük: Ige, imádság, prédikáció, ének stb. Igen, ha megérkezik az Isteni üzenet, és megértjük azt, akkor már csak engedelmeskedni kell — persze ez a csak engedelmeskedni a legnehezebb. Ha megérkezik! De ha nem szól az Isten, ha hiába imádkozunk, könyörgünk, tusakodunk, ha néma marad az Ég?

Akkor se az Istennel perelj (13. v.), mondja Elihu, hisz lehet, hogy szólt, egyszer, kétszer, és te elengeded a füled mellett.

Advent. Csendes várakozás. Nem tétlenség, tevékeny Ráhallgatás, engedelmes figyels.

Figyeljünk fokozottan az Urra! Ő szól hozzánk is. Hogy hogyan? — nem tudjuk, de szól. Az Igében, a prédikációban, a csendes imaórán és a zajos hétköznapiakban várjuk Őt, hallgassuk Őt!

ifjú Almási Mihály